

ΥΙΒ'. Σύνδεσμοι τῆς συμπελεγμένης προτάσεως εἰς μὲν τὸ ἡγούμενον μέρος εἶναι μὲν, εἰς δὲ τὸ ἐπόμενον δὲ· κάποτε καὶ εἰς τὰ δύο εἶναι καί· ἢ εἰς μόνον τὸ ἐπόμενον εἶναι καί· ἢ εἰς ἕκαστο μὲν εἶναι τὲ, εἰς τοῦτο δὲ καί· εἶναι δὲ καὶ ἀρνητικῶς συμπλεκτικοὶ οὔτε, οὐδὲ, μήτε, μηδέ.

ΥΙΓ'. Τῆς δὲ ὁμοιωματικῆς εἰς μὲν τὸ ἡγούμενον εἶναι ὡς, ὡσπερ, καθὰ, καθάπερ, καθὼς· εἰς δὲ τὸ ἐπόμενον, οὔτως, ἀπαράλλακτα, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἢ ἐμπορεῖ εἰς τὸ ἡγούμενον νὰ ἐυγοῆται ἔξωθεν· οἶον, "Ἐξησεν ὡς βασιλεὺς, καὶ ἀπέθανεν ὡς ψωμοζήτησ.

ΥΙΔ'. Τῆς δὲ ἀντιφατικῆς, τὴν ὁποίαν οἱ γραμματικοὶ ὀνομάζουσι κατ' ἄρσειν καὶ θεσειν, εἰ μὲν προηγεῖται ἡ θεσις, αὕτη μὲν λαμβάνει σύνδεσμον μὲν, ναί, ἢ ἄλλο τοιοῦτο βεβαιωτικὸν μόριον· ἢ δὲ ἄρσειν, δὲ, ἀλλὰ, ὁμως κτλ. εἰ δὲ προηγεῖται ἡ ἄρσειν, αὕτη μὲν λαμβάνει ἀρνητικόν τι μόριον οὐ, οὐδαμῶς κτλ. ἢ δὲ ἐπομένη θεσις, δὲ, ἀλλὰ· οἶον, "Οὐκ εἶπε μὲν, ἔπραξε δὲ, ἢ, ἀλλ' ἔπραξε.

ΥΙΕ'. Τῆς δὲ κατ' ἐνδοσιν καὶ ἐναντίωσιν, ἡ μὲν ἡγούμενη ἐνδοτικὴ ἔχει συνδέσμους συνθέτους κ' ἦν, καὶ, καὶ ἐάν, εἰ καὶ, μ' ὅλον ὅτι· ἢ δὲ ἐπομένη ἐναντιωματικὴ κάποτε μὲν συνθέτους, ἀλλ' ὁμως, ἀλλ' ἐμπης, μ' ὅλον τοῦτο, κάποτε δὲ ἀπλοῦς, οἶον, ἀλλὰ, ὁμως. Κάποτε δὲ ἡ μὲν ἐνδοσις ἐκφέρεται ἀσύνδετος· ἢ δ' ἐναντίωσις λαμβάνει τοὺς συνθέτους συνδέσμους καὶ ὁμως, ἀλλ' ὁμως· οἶον, Εἶπαν πολλοὶ

τὴν Λογικὴν περιττὴν· καὶ ὅμως χωρὶς αὐτὴν ῥηθῆναι τίποτε δὲν δύναται γὰρ διανοηθῆσαι.

ΤΙΣ'. Τῆς δὲ διαζευκτικῆς τὸ μὲν ἡγούμενον ἔχει εἰς τὴν παλαιὰν ἡμῶν γλῶσσαν τὸν σύνδεσμον ἤτοι, τὸ δὲ ἐπόμενον τὸν "ἢ ἐπὶ βεβαίας διαζεύξεως· οἷον, "Ἢτοι γῆ κινεῖται ἢ ἡλὺς· ἢ ὀμιλουμένη γλῶσσα ἀγνοεῖ τὸν ἤτοι· ἐπὶ δὲ ἀμφιβαλλομένης καὶ τὰ δύο μέρη προτάττουσι εἴτε, ἢ ἢ, καὶ ἄν.

ΤΙΖ'. Τῆς δὲ αἰτιολογικῆς, εἰ μὲν προηγείται τὸ αἷτιον, τοῦτο μὲν προσλαμβάνει ἐπειδὴ, ἐπεὶ, διότι, ἢ δὲ ἐπομένη ἀκολουθεῖ ἢ ἀσυνδέτως ἢ μὲ τὸ διὰ τοῦτο, διὰ ταῦτα, τούτου χάριν κτλ. εἰ δὲ προηγείται τὸ αἷτιατόν ἢ τὸ ἀποτέλεσμα, τοῦτο μὲν ἐκφέρεται ἀσυνδέτως, τὸ δὲ αἷτιον ἢ ἡ αἷτία ἔπεται μετὰ τῶν συνδέσμων δεότι, ἢ γὰρ εἰς τὴν παλαιὰν γλῶσσαν· ἢ τὸ ἡγούμενον αἷτιον συνδέεται μετὰ τῶν οὔτω, οὔτω πάνυ, τόσον πολλά κτλ. τὸ δὲ ἐπόμενον ἀποτέλεσμα μὲ τὸ, ὡς εἶ.

ΤΙΙΑ'. Τῆς δὲ τελικῆς τὸ μὲν ἡγούμενον ἐκφέρεται ἀσυνδέτως, ἢ συνδέεται μὲ τὸ διὰ τοῦτο, τούτου χάριν, τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ ἐπόμενον λαμβάνει ἕνα, νὰ, διὰ νὰ· οἷον, Διὰ τοῦτο ἐπρόκοψε, διὰ νὰ ὑψηλήσῃ τὴν πατρίδα.

ΤΙΙΒ'. Τῆς δὲ ὑποθετικῆς τὸ μὲν ἡγούμενον λαμβάνει εἰ, εἰάν, ἄν· τὸ δὲ ἐπόμενον ἐπὶ μὲν βεβαίας προὑποθέσεως καὶ εἰς τὴν παλαιὰν καὶ εἰς τὴν νεωτέραν γλῶσσαν ἀκολουθεῖ ἀσύνδετον· ἐπὶ δὲ ἐνδεχομένης, εἰς μὲν τὴν παλαιὰν ἀκολουθεῖ ἢ δυνατικὴ ἔγκλισις (ἐν) μὲ τὰ ἰδιόζοντα αὐτῆς μόρια ἄν, κεν· εἰς δὲ τὴν ὀμιλουμένην

ἢ σύνθετος δυνατικὴ ἢ θελεσυμβῆν, φέρειπεῖν, κτλ. περὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ κανονίσῃ ἐντελῶς ἢ ἐλπίζομένη γραμματικὴ τῆς μέας ἡμῶν γλώσσης.

Ρ'. Τῆς δὲ χρονικῆς, εἰ μὲν εἶναι ταυτόχρονος, εἰς μὲν τὸ ἡγούμενον τατίζεται τὸ ὅτε, ὅταν, ἐνῶ, τὸ δὲ ἐπόμενον λαμβάνει τὸ τότε, ἢ ἀκολουθεῖ ἀσύνδετον· εἰ δ' εἶναι ὑπεροχρονος, ἢ μὲν πρωτοχρονουσα (νὰ εἶπω οὕτω) κάποτε μὲν προηγείται, κάποτε δὲ ἀκολουθεῖ εἰς τὸν λόγον διὰ τῶν συνδέσμων, ἐπεὶ, ἐπειδάν, ἐξ ὅτου, ἀφ' οὗ· ἢ δὲ ὑπεροχρονουσα ἢ τίλεται ἀσύνδετος, ἢ ἐκφέρεται διὰ τῶν μορίων τότε, ἔπειτα κτλ.

ΡΑ'. Τῆς δὲ διαθεβαιωτικῆς καὶ ἱστορικῆς ἢ ἀφηγηματικῆς τὸ μὲν ἡγούμενον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶναι ἀσύνδετον· τὸ δὲ ἐπόμενον ἐκφέρεται ἀδιαφόρως καὶ εἰς τὰς δύο διὰ τοῦ ὅτι εἰς τὴν ὀμιλουμένην γλώσσαν· εἰς δὲ τὴν παλαιάν, τὰ μὲν ὅτι τῆς διαθεβαιωτικῆς φέρεται εἰς ὀριστικὴν· τὸ δὲ τῆς ἱστορικῆς, εἰς εὐκτικὴν ἔγκλισιν.

ΡΒ'. Ὅλαι αἰ ἀντιαπροδοτικαὶ καὶ ἀναφορικαὶ προτάσεις εἶναι συνδεδεμέναι καὶ συναρμολογημέναι μετ' ἀλλήλων, εἰς τὰς ὁποίας ἐκτελοῦσι τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ συνδέσμου τὰ λεγόμενα ὄρθρα (ΛΔ').

Ργ'. Ὁ δὲ συλλογισμὸς τῆς Λογικῆς, συγκείμενος ἀπὸ τρεῖς προτάσεις (Λογικ. ΡΥΓΑ'), ἔχει ἰδιαιτέρους συνδέσμους συλλογιστικοὺς ὀνομαζομένους· καὶ ἢ μὲν μείζων πρότασις ἐκτίθεται ἀσυνδέτως· ἢ δὲ ἐλάττων, διὰ τοῦ ἀλλὰ μὲν· τὸ δὲ συμπέρασμα, διὰ τοῦ ἄρα· τὸ ἄρα ἢ κοινὴ γλώσσα ἐξηγεῖ μὲ τὸ λοιπόν. Εἰς δὲ τοὺς συλλογιστικοὺς τούτους ἔμποροῦν νὰ προσεθῶσι καὶ ὅλοι οἱ εἰς

πάντα λόγον ὅπως οὖν συμπεραίνοντες· οἶον, ἄτοισι γαρ οὖν, οὖν, τοίνυν, ὡς ε κτλ.

ΡΔ'. Ἐκ πάντων τούτων γίνεται φανερόν, ὅτι σύνδεσμος ἄλλοῦ ποῦποτε δεῦ ἔχει χώραν, εἰ μὴ ὅπου δύο ἢ καὶ πλείότεραι προτάσεις ἀναφερόμεναι πρὸς ἀλλήλας συνδέονται καὶ ἀποτελοῦσι λόγον σύνθετου ἐκ πολλῶν ἀπλουσίρων.

Σημείωσθε, ὅτι τὴν παλαιὰν γλῶσσαν εἶναι σύνδεσμοι ὑπὸ τῶν γραμματικῶν λεγόμενοι οἱ ἐλαττώτικοι, οἱ δυνατικοὶ κτλ. Πότε δὲ εἶναι ἄξιον τοῦ ὀνόματος τούτου, καὶ Πότε ἔχουσιν ἐπιρρηματικὴν σημασίαν, εἶναι ἔργον τῆς μερικωτέρας γραμματικῆς καὶ ἐξακριβώσῃ, καὶ μάλιστα τῶν φιλολόγων διδασκάλων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Συντάξεως.

ΙΕ'.

Συντακτικὸν τῆς γραμματικῆς μέρος ὀνομάζεται, τὸ ὅπου διδάσκει τὴν Σύνταξιν, ἢ γουὸν τοὺς κανόνας τῆς τῶν μερῶν τοῦ λόγου καταλλήλου ἐνώσεως εἰς τὸ καὶ γείνη ὅλον τε ἐντελοῦς διανοίας δηλωτικόν. εἶναι δὲ συντακτικὰ δύο, τὸ μὲν ὑψηλότερον, τὸ δὲ κατώτερον· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ζηρῖζεται εἰς τὴν ἀρχικὴν σχέσιν τοῦ ἐνδεσμέτου πρὸς τὸν προφορικὸν λόγον (Δ'), καὶ προσδιορῖζει τὴν ἐκ τῆς Λυγικῆς προσαζομένην ἐνώσιν τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατὰ τὴν ἀναγκαίαν αὐτῶν ἀλληλουχίαν· τὸ

δὲ δεύτερον ἀποδέδει τὴν ἐμπειρικῶς διδασκομένην χρησιμότης τούτων ἐνώσεως εἰς μίαν τινα ὑπάρχουσαν ἢ ὑπάρξασαν γλῶσσαν· καὶ ἐπειδὴ κρμμία γλῶσσα, καθὰ ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος, διὰ τὴν χρείαν τοῦ νὰ περιστάνη μὲ λέξεις τὰ νοούμενα, δὲν δύναται νὰ ἀντιφάσκη εἰς τοὺς ἀρχικοὺς τοῦ διανοεῖσθαι νόμους· διὰ τοῦτο ἐξήρηται μὲν τὸ κατώτερον συντακτικὸν ἀπὸ τοῦ ἀνωτέρου· ἐμπειρικῶς δὲ ἐμφανιζόμενον λαμβάνει παντοίας μορφὰς καὶ τροπὰς, τὰς ἑποίας δύναμεθα νὰ μάθωμεν μόνον ἀπὸ τὴν μερικτὴν γραμματικὴν πόσης μιᾶς γλῶσσης.

ΡΣ'. Ὅλγα λοιπὸν δύναμεθα νὰ εἰπωμεν ἐνταῦθα περὶ συντάξεως, καὶ μόνον ὅσα γενικῶς λεγόμενα ἐπαληθεύουσιν ἐξ ἀνάγκης εἰς πᾶσαν γλῶσσαν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν σύνταξιν ἀπαιτεῖται νὰ ἀρμόζωνται καταλλήλως τὰ μέρη τοῦ λόγου· διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἐκφέρωμεν ἓνα κανῶνα περὶ τοῦ καταλλήλου ἀπλῶς, καί τινας ἄλλους περὶ τῆς καταλλήλιας τῶν ἰδιαιτέρων τοῦ λόγου μερῶν.

ΡΖ'. Τὸ κοινῶς κατάλληλον τῶν τοῦ λόγου μερῶν εἶναι ἢ συμφωνία τῶν κοινῶς εἰς αὐτὰ παρεπομένων ἐνταῦθεν ἀναπηγάξει ὁ καθολικὸς κανὼν. Ὅταν τὰ ἀμέσως συντασσόμενα μέρη τοῦ λόγου ἔχωσι κοινὰ παρεπόμενα, θές συμφώνως τὰ παρεπόμενα· εἰ δὲ δὲν τὰ ἔχωσι κοινὰ, εἶναι ἢ κατὰ ταῦτα συμπλοκὴ τῶν ἀδιάφορος. Ἐκ δὲ τοῦ γενικοῦ τούτου κανόνος εἴπονται οἱ μερικώτεροι ἐπικυροῦντες τὴν ἀλήθειάν του.

ΡΗ'. Πᾶν ὅ,τι συντάσσεται ἀμέσως μὲ τὸ οὐσιαστικὸν ἐπιθετικῶς, οἷον ἐπίθετον, μετοχὴ, ἀντωνυμία, ἄρθρον, πρέπει νὰ συμφωνῇ μ' ἐκεῖνο κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν.

μόν και πτώσιν· οἴου, Καλός ἀνὴρ, Σωφρονοῦσα γυνή. Ταῦτα τὰ παιδία· διότι τοῦ οὐσιαστικοῦ ὀνόματος και τῶν ἐκτεθέντων ἐπιθετικῶν εἶναι κοινὰ παρεπόμενα (ἀνωτ.) τὸ γένος και ὁ ἀριθμὸς και ἡ πτώσις.

Σημειώσεις. Ἐάν δὲ τοῦ εἰς αὐτῶν δὴν ἔχη τοῦ οὐσιαστικοῦ ὀνόματος τὰ παρεπόμενα, εἶναι γένος και ἀριθμὸν και πτώσιν, καθὼς εἶναι τούτων ἄνωτ. τὰ Ἀγγλικά ἀρθρα (ΛΛ΄)· συντάσσεται ὡς εἶναι μὲ τὸ οὐσιαστικὸν χωρὶς γὰ παραχθῆ ἢ κατακλιθεῖ (ΡΖ.).

ΡΘ΄. Πᾶσα οὐσιαστικὴ ὑποκείμενον ἐμφαίνουσα προτάσεως ἀμφιφύει μὲ τὸ ῥῆμα εἰς κατηγορούμενον, εἰ μὲν εἶναι ὀντωνυμία κατὰ πρόσωπον και ἀριθμὸν· οἴου, Ἐγὼ λέγω, Σὺ ἀκούεις, Ἐκεῖνος περιπατεῖ· Ἴμεις τρέχομεν· Σεῖς κῆθησθε· εἰ δὲ εἶναι ὄνομα, μόνον και ἀριθμὸν· οἴου, Ἀνῆρωποι περιπατοῦσι· διότι ὀντωνυμίας μὲν και ῥήματος εἶναι κοινὰ παρεπόμενα πρόσωπον και ἀριθμὸς· ὀνόματος δὲ και ῥήματος, μόνον ἀριθμὸς (ΡΖ.).

ΡΙ΄. Πᾶν ἐπίθετον καθ' ὅποιανδήποτε πτώσιν συντάσσόμενον μὲ οὐσιαστικὸν ἀποδίδεται εἰς κατηγορούμενον εἰς ὑποκείμενον διὰ συνεπτυγμένης προτάσεως· οἴου, Ὁ χρηστὸς ἀνὴρ φιλοσοφεῖ· Ὁ διδάσκαλος ἀγαπᾷ τοὺς ἐπιμελεῖς μαθητάς· Ὑπὸ τοῦ ἐναρέτου Σωκράτους ὠφελήθη ἡ νεολαία· Ἐπαινοῦ τοὺς ὠφελούοντας. Ὅλων τούτων τῶν προτάσεων τὰ ἐπίθετον ἔχοντα οὐσιαστικὰ ὀνόματα εἶναι ὑποκείμενοι ὄροι· αὐτὰ δὲ τὰ ἐπίθετα, κατηγορούμενοι· ἢ δὲ ἀνάπτυξις ἐκάστης φανερώνει τρανῶς τὸ λεγόμενον. Ἴδου Πῶς ἀναπτύσσεται πᾶσα μία· Ὁ ἀνὴρ, ὅς τις ἐστὶ χρηστὸς, φιλοσοφεῖ· Ὁ διδάσκαλος ἀγαπᾷ τοὺς μαθητάς, οἳ τινες εἰσὼν ἐπιμελεῖς· Ἡ νεολαία ὠφελήθη ὑπὸ τοῦ Σωκράτους, ὅς τις ἦν ἐναρέτος· Ἐπαινοῦ τοὺς, οἳ τινες ὠφελούσι. Διὰ

τούτο λαμβόν τὸ ὑσιαστικόν, ὄχι μόνον κατ' ὀνομαστικὴν, ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν πτώσιν ἐμπορεῖ νὰ ἑνομάζεται ὑποκειμένου.

ΡΙΑ'. Εἰς δὲ τὴν ἑμμεσον σύνταξιν εἶναι ἀδιάφορος ἢ κατὰ τὰ παρεπόμενα συμφωνία. Λέγω δὲ ἑμμεσον, διὰ τῆς ὁποίας ἐκφέρεται ἢ τοῦ ὑποκειμένου πρὸς ἄλλο σχέσις διαδιφορήθη διὰ τοῦ μεσιτεύοντος ῥήματος· οἶον, Διδάσκω τοὺς μαθητάς· ἀκούω τοὺς λόγους· θλίβομαι ὑπὸ τοῦ ψύχους. Εἰς τὴν ἑμμεσον σύνταξιν ἀνόρονται ὅλας αἱ ἐκ τρίτου λεγόμεναι ὑπὸ τῶν γραμματικῶν πτώσεις, καὶ τὰ προθετόπρωτα, καὶ τὰ ἐπιρρήματα.

ΡΙΒ'. Πᾶν μεταθετικὸν ῥῆμα καὶ πᾶν παθητικὸν (ΝΑ') ἀπαιτεῖ ἐκ τρίτου τὰ μὲν πτώσιν σημαίνουσαν τὸ πρᾶγμα ἢ πρόσωπον, εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἢ μετάστασις· τὸ δὲ, τὴν ἐκ τοῦ ὁποίου προέρχεται τὸ πάθος· Ἰύνας δὲ πτώσεις ἀπαιτεῖ καθὲν ῥῆμα, ἀφίνουμεν τὴν ἔρευναν εἰς τὴν μερικωτέραν γραμματικὴν.

ΡΙΓ'. Πολλάκις ἀντὶ πτώσεως τίθεται ἐκ τρίτου πράτασις ὁλόκληρος εἰς ὅλας τὰς γλώσσας ὀρικῶς, ἢ γαυρᾶν ἀνθ' ἑνὸς ὄρου. Τὴν δὲ ἀρχὴν τοιαύτης προτάσεως ἐκρίναμεν πρὸ πολλοῦ καλὸν νὰ μεγαλυγραφῶμεν· οἶον, Τίτις ἂν ἔχοι εἰπεῖν περὶ παιδῶν ἀγωγῆς, φέρε σκεψώμεθα· καὶ εἰς τὴν σημερινὴν γλώσσαν· οἶον, "Ἦθελα νὰ ἐξεύρω τί σημαίνει ὁ θόρυθος οὗτος. Πολλάκις δὲ τίθεται ἐκ τρίτου καὶ πτώσις καὶ πρότασις· οἶον, Παρασκευάζονται καὶ φίλους καὶ "Ὅπως ἂν ᾤσιν ὡς πιθανώταται λέγειν (Πλατ. Τорг. 77.) καὶ, τῶν πολλῶν ἰδόντες τὴν μαυρίαν καὶ "Ὅτε οὐδεὶς αὐτῶν οὐδὲν ὑγιὲς πράττει (Πλατ. Πολιτ. 434).

ΡΙΔ. "Ἄπας λόγος ἐξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου

ου συρισάμενος εἶναι τέλειος μὲν, γενικῶς δὲ καὶ ἀπροσ-
 διόριστος· εἰς τὸν λόγον, φέρῃ εἰπεῖν, Διδάσκω, παριστάνε-
 ται νόμα τέλειον, ἀλλὰ γενικὸν καὶ ἀπροσδιόριστον, ἐπει-
 δὴ δὲν φαίνεται οὔτε τίνα οὔτε τί οὔτε πῶς κτ. διδάσκω.
 Πᾶσα προσθήκη ἐνός τούτων μερικεύει καὶ προσδιωρίζει τε-
 λειότερα τὸν λόγον, εἶον, διδάσκω τὸν Ἐυθύμιον, εἶναι
 πλείον προσδιωρισμένου παρὰ τὸ Διδάσκω· καὶ ἀπὸ τοῦτο
 εἶναι ἀκρίβη πλείον προσδιωρισμένου τὸ Διδάσκω τὸν Ἐυ-
 θύμιον τῆν φιλοσοφίαν· καὶ, Διδάσκω τὸν Ἐυθύμιον τῆν
 φιλοσοφίαν ἐπιμελῶς· καὶ, Διδάσκω τὸν Ἐυθύμιον τῆν φι-
 λοσοφίαν ἐπιμελῶς ἐν Σμύρῃ τὸ αὐτὸ ἔτος ἐπ' ἀγαθῶ
 αἷ· Ἑλλάδος. Λέγονται λοιπὸν περισσότητες τοῦ λόγου τὰ
 ἔξ ταῦτα Τίνα, Τί, Πότε, Πού, Πῶς ὁ ἄ Τί, ἢ πρόσω-
 πον, πρᾶγμα, χρόνος, τόπος, τρόπος, αἰτία, τὰ ὅποια
 προσδιορίζουσιν ἀκριθέστερα τὸν λόγον.

ΡΙΚ'. Τὸ τέ ἐμπόρεϊ νὰ εἶναι, ὡς εἴπαμεν (ΡΙΓ')
 πρότασις· εἰς τοιαύτην περίεσιν ἢ πρότασις αὕτη λέγεται
 ἀπὸ τοῦς γραμματικῶς ἀτελής λόγος, ἀποδιδάμενος
 εἰς τὸν προηγούμενον, ὅστις λέγεται τέλειος· τὸ ὑπό-
 κειμένου τοῦ τελείου λόγου λέγεται καὶ βάσις τοῦ λό-
 γου. Ὁ τέλειος λόγος κυρίως συριστᾶται διὰ τῆς ὀριστικῆς
 ἐγκλίσεως· οἱ δὲ διὰ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων εἶναι ὅλοι ἀτε-
 λείς· ἀτελεῖς λοιπὸν λόγοι εἶναι ὁ προστακτικὸς, ὁ ὑποτα-
 κτικὸς, ὁ εὐκτικὸς, ὁ ἀπαρεμφατικὸς, ὁ μεταχικὸς· καὶ
 ἄλλαι αἰ πρότασις αἵ τινες εἶναι ἠγούμενα μέρη συνδεόμε-
 νων λόγων (ΥΙΑ').

ΡΙΣ'. ΕΛΛΕΙΨΙΣ. Ὁ νοῦς εἶναι πολὺ ταχύτερος
 παρὰ τὴν γλιῦσσαν· διὰ νὰ τὸν φθάσῃ λοιπὸν, συνιέμενε-
 ταν ὁρόμον, ἀφίναυσα πολλὰ νὰ ἐνυρῶνται, χωρὶς νὰ τὰ

ἐκφράζει· ἀφίσει δὲ, ὅσα εἶναι εὐκόλον νὰ ἐννοῶνται· τὸ τοιοῦτον λέγεται Ἑλλείψεις, καὶ ἀπαντᾶται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας· κριμᾶται βαθῦν, ἤγουν ὑπὸν· ἔκτεινον τὴν δεξιάν, ἤγουν χεῖρα· Τὰ ὑπαρκτικὸν ῥῆμα ἢ ὁ σύνδεσμος εἰς ἐλλείπει πολλάκις· οἶον, Πᾶς ἄνθρωπος ζῶον· ἀντί τοῦ, Πᾶς ἄνθρωπος εἰς ζῶον· Εἰς τὸ μόριον μὴ ἐλλείπει πολλάκις τὸ ἀκόλουθον· οἶον, Ὁ ἀγαθὸς καὶ ὁ μὴ· καὶ, Εἰ μὲν θέλεις, ἔλθε· εἰ δὲ μὴ, μείνου· ἀντί τοῦ, εἰ δὲ μὴ θέλεις· ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἄλλων ἐλλείψεων καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ τῆς ὀμιλουμένης γλώσσης μας ἀφίγαμεν νὰ ἀμιλιῶσιν αἰ μερικαὶ γραμματικά.

ΡΙΖ'. ΠΛΕΟΝΑΣΜΟΣ. Πολτάκις ἕξ ἑαυτῆας ἐννοιαί τινες παριστάνονται μὲ τόσην δύναμιν, ὥστε χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ ἄνθρωπος, τὰς λέγει δις μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν, ἢ καὶ μὲ ἄλλην συνώνυμον· ἐπαναλαμβάνει δὲ διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν καὶ λόγου ὀλόκληρον· Λέγεται δὲ τοῦτο Πλεονασμός.

ΡΙΗ'. Πᾶσα ἕξ ὑποκειμένου καὶ κατηγορουμένου ἢ καὶ ἐκ τρίτου συγκειμένη πρότασις ἐννοίαν ἐντελῆ παριστάνουσα, εἶναι ἀπλᾶ, καὶ ὁ ἀπ' αὐτῆς ἐμφαινόμενος λόγος ἀπλοῦς· δύο δὲ διὰ τῶν συνδέσμων συμπλεκόμεναι (ΡΔ') ἀποτελοῦσι τὴν σύνθετον, ἣτις ἐμπορεῖ νὰ συνίσταται καὶ ἀπὸ πλειοτέρας· αἱ ἀπλούστεραι τότε ἀνομάζονται κῶλας τῆς συνθέτου.

ΡΙΘ'. ΠΕΡΙΟΔΟΣ. Ὅταν δὲ πολλαὶ προτάσεις ἢ ἀπλαῖ, ἢ σύνθετοι, διὰ παντοδαπῶν συνδέσμων ἐνούμεναι συντάσσονται ἐντέχνως ἀποτελοῦσαι λόγον τέλειον πολλῶν νοημάτων περιεκτικόν, παράγουσι τότε τὴν λεγομένην Περίοδον, τῆς ὁποίας μέρη εἶναι ὅλας αἱ ἀπλοῦς

σεραι προτάσεις, ἢ τὰ κῶλα. εἶναι δὲ ἡ περίοδος βρα-
 χεῖα μὲν, ὅταν σύγκεται ἀπ' ὀλίγα κῶλα· μακρὰ δὲ, ὅ-
 ταν ἀπὸ πολλά. Ὅταν δὲ ἀναφαινῶνται μέρη τῆς περιόδου
 προτάσεις σύνθετοι ἐκ κῶλων καὶ αὐταὶ συνιστάμεναι· τότε
 τὰ κῶλα τῆς περιόδου εἶναι σύνθετα, τῶν ὁποῖου τὰ μέρη
 πρὸς αὐτὰς μὲν ἀναφερόμενα λέγονται κῶλα, πρὸς δὲ τὴν
 περίοδον, κόμματα.

ΡΚ'. Εἰς πᾶσαν περίοδον πρέπει κυρίως νὰ ὑπόκειται
 πρότασις τῆς κῶλας βᾶσις, ἣτις λέγεται διοικήτρια τῆς περιό-
 δου, καὶ εἶναι ὁ ὀνομασθεὶς τέλειος λόγος (ΡΠΕ') πρὸς τοῦ
 ὁποῖου ἀποδίδονται οἱ ἀτελεῖς. Ἐκτεταμένη δὲ ἀ-
 ναπτύξεως ἢ προσδιορισμοῦ τοῦ ὑποκειμένου καὶ τοῦ κατη-
 γορουμένου καὶ τῆς ἐκ τρίτου πτώσεως (Λογικ. ΡΝΑ',
 ΡΝΒ') ἢ καὶ διαιρέσεως τῆς καθολικῆς ἰδέας τῆς προτά-
 σεως, γίνεται περίοδος· ἀλλ' ὅμως εἶναι αὕτη πλείον συρ-
 ραφὴ προτάσεων παρά περίοδος κατὰ τὴν ὁποῖαν ἀποδίδου-
 σι κυρίαν εἰς αὐτὴν σημασίαν οἱ ῥήτορες. Ὅταν δὲ ἡ βᾶ-
 σις τῆς περιόδου εἶναι σύνθετος πρότασις, τότε ἔχουσα ὡς
 ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέρη ἡγούμενα καὶ ἐπόμενα, (ΓΙΑ') γίνε-
 ται ἡ κυρία περίοδος πλατυνομένη καθ' ἕκαστον αὐτῆς μέ-
 ρος διὰ παντοδαπῶν προσδιορισμῶν καὶ ἀναπτύξεων. Ταύ-
 τῆς δὲ τῆς κυρίας ὀνομαζομένης περιόδου εἶναι τέσσαρα τὰ
 εἶδη, ὅσα δύνανται νὰ ὑπάρξωσιν εἶδη συνθέτων προτά-
 σεων, ἐκ τῶν ὁποῖων συμπληρῶνται.

Σημειώσεις. Ταῦτα εἶδη τῆς περιόδου καὶ πῶς κατασκευάζεται καθ' ἑ-
 αὐτά, εἶναι ἔργον τῆς ῥητορικῆς νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερέστερον· διό-
 τι οὕτως ἡ καθολικὴ γραμματικὴ δύναται νὰ εἰπῆται περὶ τούτων
 διωρισμένως· καὶ ἡ μερικωτέρα θεωρεῖ μόνον εἶδη περὶ αὐτὴν λέ-
 γεται μαρτυρῶν κατ' ἰδιότητα τινὰς τῆς γλώσσης, τὴν ὁποῖαν κανο-

γίξει. Ἴσως δὲ δὲν εἶναι περιττὸν νὰ σημειώσωμεν ἐν γένει, ὅτι αἱ λογόμεναι παρεμβάσεις βλάπτουσι τῆς περιόδου τὸ καλὸν, ἀπειθῶς διακόπτουσι τὴν διάνοιαν, ἢ καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ λόγου. Διὰ τοῦτο οἱ τεχνῖται τῶν λόγων πρέπει καὶ τὰς ἀποφεύγωσιν, ἐκτὸς μόνον, ἂν εἶναι πρὸς ἀνάγκην εἰς τὸ νὰ βραχύγωσι τὸν λόγον, ὅστις χωρὶς αὐτῶν ἡδύνατο γὰρ γίνῃ πολλὰ μακρὸς καὶ σχοινοτενῆς καὶ ὀχληρὸς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄

Περὶ Ἀναλύσεως.

ΡΚΑ΄.

Ὅτου γνωρίζωμεν ἐντελῶς τὰ μέρη τοῦ λόγου, καὶ τὰς δυνάμεις αὐτῶν, καὶ τὴν πρὸς ἄλληλα σχέσιν των· ἐμποροῦμεν εὐκόλως νὰ τὰ διακρίνωμεν, καὶ νὰ δείξωμεν καθενὸς τὸ ἔργον, τὰ ἅποῖον ἐκπληρῶνει εἰς τὸν λόγον. Ἐμποροῦμεν δὲ καὶ τοῦ συνθέτου λόγου ν' ἀπαδώσωμεν τὰ μέρη, τὰ ὅποια εἶναι λόγοι ἁπλοῦστεροι· λέγεται δὲ τοῦτο ἀνάλυσις τοῦ λόγου. Τοῦτο τὸ μέρος, μ' ἔλον ὅτι εἶναι πρακτικόν, καὶ ἐξασκεῖται ἀκριθῶς διὰ τῆς καθημερινῆς τῆς ἐφαρμογῆς εἰς τοὺς συγγραφεῖς γινομένης ἀπὸ τοὺς σοφοὺς διδασκάλους, θελομεν τὸ προσπαύσειν καὶ ἡμεῖς ἐπιπολαίως ἐνταῦθα, φέροντες παραδείγματα τινὰ ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης.

ΡΚΒ΄. Ὅταν βόλης ὑπ' ὄψιν χωρίου λόγου τινος διατῶν τὸ ἀναλύσης· εὐρὲ πρῶτον τὴν ἐννοιαν περιέχει ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους· δευτέρου διακρίνον τὰς περιόδους, εἰάν

περιέχει πολλάς· τελευταῖον ἀνάλυσον κατὰ μίαν ὅλας τὰς περιόδους, καὶ ἀπόδος τὴν μεταξύ τούτων σχέσιν.

ΡΚΓ'. Όταν ἀναλύης μίαν περίοδον, εὐρὲ πρῶτον τὴν διοικήτριαν πρότασιν (Α'Κ')· δεύτερον, τὸ ὑποκείμενον της, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ βᾶσις τοῦ λόγου (ΡΙΕ')· τρίτον, τὰς περιστάσεις τοῦ λόγου (ΡΙΔ')· τέταρτον, ἀπόδος πάντα ἀτελεῖ λόγον, εἴαν εἶναι τις, εἰς τὸν τέλειον, μετὸν ὁποῖον, ἢ μετὰ τὰ μέρη του εἶναι ἡνωμένος· τελευταῖον, ἀνάλυσον τοὺς ἀτελεῖς τούτους λόγους.

ΡΙΔ'. Φέρε νὰ ἐφαρμόσωμεν τὰ ρηθέντα εἰς ἓν χωρίον ἀπὸ τὰ γλαφυρώτατα τοῦ Ξενοφῶντος

[Ἀπομνημ. Βιβ. Β'. Κεφ. Α', 28].

„Τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν οὐδὲν ἄνευ πόνου καὶ
 „ἐπιμελείας θεοὶ διδύασιν ἀνθρώποις· ἀλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς
 „ἔλπεως εἶναι σοὶ βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς· εἴτε ἡ-
 „πὸ φίλων ἐθέλεις ἀγαπᾶσθαι, τοὺς φίλους εὐεργετητέον·
 „εἴτε ὑπό τινας πόλεως ἐπιθυμεῖς τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὡ-
 „φελητέον· εἴτε ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ
 „θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν· εἴτε τὴν
 „γῆν φέρειν σοὶ βούλει καρποὺς ἀφθόνους, τὴν γῆν θερα-
 „πευτέον· εἴτε ἀπὸ βροσκημάτων οἶσι δεῖν πλουτέζεσθαι,
 „τῶν βροσκημάτων ἐπιμελητέον· εἴτε διὰ πολέμου ὄρμᾳς
 „αὐξήσεσθαι, καὶ βούλει δύνασθαι τοὺς τε φίλους ἐλευθεροῦν
 „καὶ τοὺς ἐχθροὺς χειροῦσθαι, τὰς πολεμικὰς τέχνας αὐ-
 „τάς τε παρὰ τῶν ἐπισταμένων μνηστέον, καὶ Ὅπως αὐ-
 „ταῖς δεῖ χρεῖσθαι ἀσκητέον· εἰ δὲ καὶ τῷ σώματι βούλει
 „δυνατὸς εἶναι, τῇ γυμνῇ ὑπηρετεῖν ἐθιστέον τὸ σῶμα καὶ
 „γυμναστέον σὺν πόνοις καὶ ἰδρῶσι.

ΡΙΕ'. Τοῦτον τὸν περιουδικὸν λόγον θέλων ν' ἀναλύ-

σης, εξέτασον πρῶτον τὴν εἰς αὐτὸν ἐμφωλευσάν ἔννοιαν (ΡΚΒ)· ἡ ἔννοιά του ἀκλύστα ἐκφραζομένη εἶναι, ὅτι κινεῖν ἀγαθὸν δὲν ἀποκτᾶται χωρὶς κόπου, ἵγρου Πᾶν ἀγαθὸν ἀποκτᾶται μὲ κόπου. Τούτου τεθέντος, διαιρεῖ ὁ συγγραφεὺς τὸ ἀγαθὸν γενικῶς θεωρούμενον εἰς τὰ ἐφεξῆς μερικώτερα. Νὰ σοῦ εἶναι εὐμενὲς τὸ θεῖον· νὰ σὲ ἀγαποῦν οἱ φίλοι· νὰ σὲ τιμᾶ ἡ πόλις· νὰ σὲ θαυμάζη ἡ Ἑλλάς· νὰ πλουτισθῆς ἀπὸ βροσκημάτων· νὰ δοξασθῆς διὰ τοῦ πολέμου· νὰ εἶσαι δυνατὸς εἰς τὰ σῶμα. Καὶ δείχνει Πῶς ἀποκτᾶται καθέν. Συνέζησε λοιπὸν τὸ χωρίον ἀπὸ δύο λόγους ἓνα βραχύτερον [Ἰῶν ὄντων ἀγαθῶν . . . ἀνθρώποις]· καὶ ἄλλον μακρότερον [Ἄλλ' εἴτε τοὺς Θεοὺς . . . ἰδρῶσι] συγκείμενον ἐξ ὀκτῶ ὑποθατεκῶν προτάσεων συνδεδεμένων μὲ τοὺς διαζευκτικούς συνδέσμους εἴτε (ΓΙΣ)· οἱ δύο δὲ αὗται λόγοι συνδέονται πρὸς ἀλλήλους κατ' ἄρσιν καὶ θεῖον διὰ τῶν οὐδὲν ἀλλὰ (ΓΙΑ'). Ἄλλ' ἐπεὶ δὴ τοῦ πρώτου λόγου τὰ δύο ἀρνητικὰ μόρια [οὐδὲν ἄν εἰς] κάμνουν μίον κατάφασιν· ἐμπορεῖ ὅλος ὁ λόγος καὶ θεωρηθῆ ὡς αἰτιολογικὴ πρότασις (ΓΙΗ'), τῆς ὁποίας ἠγρούμενον μέρος εἶναι τὸ αἴτιον [Πᾶν ἀγαθὸν διδῶσι θεοὶ ἀνθρώποις μετὰ κόπου], ἐπόμενον δὲ τὸ αἰτιατὸν, τὸ ὅποιον (ἂν ἀντικατασταθῆ τὸ μόριον τῆς αἰτιολογίας, ἀντὶ τοῦ θετικού συνδέσμου Ἄλλὰ) πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς Δεῖα εἴτε τοὺς Θεοὺς ἰλεως σοι εἶναι κτλ. Ἐκφραζόμενος δὲ εἰς τὴν συνήθη γλῶσσαν ὁ λόγος γίνεται τοιοῦτος. "Ὅλα τὰ καλά δίδουν αἱ θεοὶ εἰς τοὺς κοπιᾶζοντας" διὰ τοῦτο εἴτε ἀγαθὸν θέλεις, πρέπει νὰ τ' ὑγοράσῃς μὴ τὸν κόπον σου. "Ἄν θέλῃς τὴν εὐμένειαν τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ λατρεύῃς τὸν Θεόν· ἂν θέλῃς νὰ σ' ἀγαποῦν οἱ φίλοι,

τούς φίλους πρέπει νὰ εὐεργετῆς· ἂν ἐπιθυμῆς νὰ σὲ τιμῇ ἢ πατρίς, πρέπει νὰ ὠφελῆς τὴν πατρίδα· ἂν θέλῃς νὰ σὲ θαυμάζῃ ὅλη ἡ Ἑλλάς, προσπάθει νὰ ἀγαθαιοποιῆς τὴν Ἑλλάδα κτλ. Ταῦτα μὲν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὅλου χωρίου· εἰς θεωρήσωμεν δὲ τώρα ὀλίγα ἐκ τῶν μερῶν του.

PK5. „Τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν κτλ. Ὁλου τοῦ χωρίου ἡ βῆσις περιέχεται εἰς τοῦτον τὸν λόγον· εἶναι δὲ τὸ ὑποκείμενον οὗτου οἱ Θεοὶ, κατηγορούμενον δὲ τούτου εἶναι τὸ διδῶναι. Πρέπει δὲ τώρα νὰ θεωρήσωμεν ἵνες ἐκ τῶν περιστάσεων ἐμφιλοχωροῦσιν. Ἡ φίσις τοῦ ῥήματος διδῶναι ἀπαιτεῖ τὸ πρόσωπον νὰ τεθῇ εἰς δοτικὴν πτῶσιν (κ'ζ', γ')· ἀλλὰ τί διδῶσιν; οὐδὲν τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν. Τὸ οὐδὲν τοῦτο γενικῶς ἐκφερόμενον προσδιορίζεται διὰ τοῦ ἀτελοῦς μετοχικοῦ λόγου [τῶν ὄντων ἀγαθῶν καὶ καλῶν]. Θέλει δὲ νὰ εἴπῃ Ὅυδέν ἐκ τῶν πραγμάτων, ἃ εἰσὶν ἀγαθὰ καὶ καλὰ· εἶναι δὲ φανερόν, ὅτι ὁ ἀτελής μετοχικός λόγος διὰ τοῦ πράγματος [οὐδέν] ἀποδίδεται εἰς τὸν τέλειον [οἱ Θεοὶ διδῶσιν κτλ.]

Ἄνευ πόνου· προθητόπρωτον ἐπιρρήματικόν (ΠΔ) ἀντὶ τοῦ Ἄπόνως· αἱ δὲ δύο ἀρνήσεις ἀποτελοῦσαι μίαν κατέφασιν, ὡς εἶπαμεν, ἀναδεικνύουσι τοιοῦτον τινα τὸν λόγον. Πᾶν ἀγαθὸν διδῶσιν ἀνθρώποις οἱ Θεοὶ ἐπιπόνως. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὸ Ἐπιπόνως ἐπιλέγεται ὄχι εἰς τοὺς διδόντας Θεοὺς (διότι αὐτοὶ ἐκτελοῦσιν ἀπόνως τὰ πάντα) ἀλλ' εἰς τοὺς λαμβάνοντας ἀνθρώπους. Ἐὰν δὲ παρασάλωμεν τὸν λόγον τοῦτον μὲ τὸ τοῦ Ἐπιχάρμου ἀναφερθέν ὀνωτέρω ὑπὸ τοῦ συγγραφέως (§. 20) „Τῶν πόνων ἡμῶν πωλοῦσι πάντα τ' ἀγαθὰ οἱ Θεοὶ“ εἰρήσκουεν τὴν αὐτὴν ἐννοίαν καὶ εἰς τὰ δύο, πλην ὅτι τὸ

ἐνταῦθα ἂν ὁ δὲν τῶν ἀγαθῶν μετελήφθη ἐκβῆ εἰς τὸ Πάντα τ' ἀγαθὰ· τὸ δὲ ἐνταῦθα ἄνευ πόνου εἰς τὸ τῶν πόνων, ὅπου ἐλλείπει ἢ Μετὰ ἢ τ' Διὰ πράξεις ἀνταλλαγήν τινα σημαίνουσα, καθὼς λέγουσιν οἱ γραμματικοί. Μεταλαμβάνοντες λοιπὸν καὶ ἐδῶ τὸ Ὀυδέν ἄνευ πόνου, εἰς τὸ ἰσοδύναμόν του Πάν μετὰ πόνου, εὐρίσκομεν ὅτι τὸ προθετόπρωτον σημαίνει ἀνταλλαγὴν, ἤγουν, Δίδουσι τὰ γαθὰ οἱ θεοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους δεχόμενοι παρ' αὐτῶν τοὺς κόπους καὶ τὴν ἐπιμέλειαν.

ΡΚΕ. „Ἄλλ' εἴτε τοὺς θεοὺς ἴλεως εἶναι σοι βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς.“ Εἶπαμεν ἀνωτέρω (ΡΚΕ) περὶ τοῦ Ἄλλά. Ὁ δὲ λόγος εἶναι καθ' ὑπόθεσιν διαζευκτικὸς, εἰς ἓκ τῶν ὀκτώ, ἀπὸ τοὺς ὁποίους συμπληρῶνεται ὅλος ὁ περιοδικὸς λόγος· καὶ τὸ μὲν ἠγούμενον αὐτοῦ μέρος εἶναι καὶ τοὺς θεοὺς ἴλεως εἶναι σοι βούλει· τὸ δὲ ἐπόμενον, θεραπευτέον τοὺς θεοὺς, ὅπου εἶναι ὁ ἀρθὺς λόγος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδεται ὁ ἠγούμενος ἀτελής. Τὸ δὲ θεραπευτέον τοὺς θεοὺς εἶναι φράσις τῆς γλώσσης ἀκατάλληλος ὄντι τοῦ, θεραπευτέαι οἱ θεοί. Ὅπως ἐν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, ἀναλύεται τὸ θετικὸν τοῦτο ὄνομα εἰς τὸ Δεῖ σε θεραπεύειν τοὺς θεοὺς (ΟΕ'). Τὸ δὲ ὑποκείμενον τοῦ Δεῖ εἶναι ἀφανές, καὶ διὰ τοῦτο λέγεται τὸ ῥῆμα ἀπρόσωπον (ΝΓ'). Ἄσελές δὲ ὄν κατ' ἐννοίαν ἀναπληρῶνεται μὲ τὸν πλύγιον ἀπαρεμφατικὸν λόγον, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκείμενον ἐκφέρεται κατ' αἰτιατικὴν, ἥτις ἐδῶ ὡς προφανῆς καταλείπεται (βλ. Βουτμ. Γραμμ. ΡΚΗ', γ'). Ἐνεργητικῶν δὲ ὄν τὸ ἀπαρέμφατον ἀπαιτεῖ τὴν τῆς μεταβάσεως πτώσιν, ἥτις εἶναι ἡ Θεοῦς.

Τὸ δὲ ἠγούμενον μέρος ἔχει ὑποκείμενον τὸ Σὺ ἐν-